

Ligeledes kan der indkomme Indtægter i Kas- sen, som hidrøre fra Forhold, der have exi- steret i en ældre Tid, og da maa idetmindste det Offentlige altid udbetale det, forsaavidt som det er Noget, der skal udredes til dem, som ere Etere paa den Tid, Refusionen skal udbetales, uden Hensyn til, at den hidrører fra ældre Forhold, der have fundet Sted. Statsrepartitioner saavel af Udgifter som af de Erstatninger, der skulde gives for Udredel- ser, der skulle erstattes, ere stundom skete noget langsomt, og ere derved for en stor Deel komne til at falde paa Andre, eller komne Andre tilgode end dem, som de egentlig skulde falde paa eller komme tilgode. Noget Eignende er allerede en Folge af, at det Budget, hvor- efter en Commune skal paaligne sine Udgifter, s. Ex. Budgettet for de Udgifter, hvorefter Ud- gifterne til Amtsrepartitionens fonden bestemmes, at dette Budget ikke altid accurat kan indeholde de Udgifter eller Indtægter for dette Aar, men at der let kan blive en Mangel eller et Overskud. Disse Forhold ere altsaa ikke sjeldne, og de hidrøre fra Communesforbindelsens Natur. Da de Afgifter, der skulle udredes efter Repartiti- on, blot eksistere som Afgifter fra det Die- blik, Repartitionen er foregaaet, saa er der jo heller ingen Tvivl om, at den Tid, som Lov- ven fastsætter, for at Afgifterne skulle være ind- drevne, maa regnes fra Repartitionen, og ikke fra den Tid, da de Udgifter blive afholdte, som vare Gjenstand for Repartition. Der er altsaa ingen Uret begaaet mod de Vedkom- mende, der have udredet Afgifter, hidrørende fra en Repartition, som er foregaaet i en se- nere Tid, men som havde sin Oprindelse fra Udgifter, der ere faldne i en ældre Tid. Der- imod er der jo vistnok begaaet en Feil af ved- kommende Bestyrere af Amtets Udgifts- og Indtægtsvæsen ved, at der ikke er iagttaget større Skyndsomhed for at faae disse Reparti- tioner foretagne; men det er ingen saadan Feil, som det Offentlige kunde paatale, og jeg skulde tvivle om, at man ved et Sogsmaal mod de Vedkommende kunde erholde nogen Erstatning. I alt Fald er det Noget, der maatte være Gjenstand for privat Sogsmaal. Saavidt jeg kan skjønne, er Sagen heller ikke af overmaade stor Vigtighed; men det er for-

øvrigt muligt, at min høttærede Collega Jus- titsministeren, til hvem denne Forespørgsel og- saa er adresseret, og som har taget Deel i Forhandlinger, der ere ældre end den Tid, jeg har været i Indenrigsministeriet, er istand til at give nogen nærmere Oplysning i Sagen.

Justitsministeren: Sagen vedkommer ikke Justitsministeriet undtagen med Hensyn til enkelte af de Afgifter, som den ærede Rigs- dagsmand har omtalt, nemlig Udgifterne til Arresthuus- og Thinghuusleie og Betaling til Retsvidner. Angaaende slige Udgifter har der i de to foregaaende Aar fra Indenrigs- ministeriet været brevverlet med Justitsmini- steriet med Hensyn til to Sager. I den ene var der Spørgsmaal om slige Udgifter til Retsvidner for Aarene 1848—50 og for Thing- og Arresthuusleie resp. for 1842—50 og for 1842—48. I den anden Sag, fra Beboerne i Gjerløv og Nørre-Dalsk Sogne, var der Tale om slige Udgifter for 1839—50. Med Hensyn til Opkrævningen af Udgifterne til Thing- og Arresthuusleie habes en Kongelig Resolution af 31te Juli 1839, som bestemmer, at vedkommende Amtsrepartitionensfond maa staae i Forskud, forsaavidt Udgifterne skulle udredes af Landsjurisdictionerne, indtil de udgjøre et saadant Beløb, at det passende kan være en Gjenstand for Repartition paa Hart- fornet. Der er altsaa ikke fastsat nogen vis Tid, inden hvilken Udgifterne skulle opkræves; de kunne henstaae uopkrævede, indtil de udgjøre et saadant Beløb, at Repartition passende kan finde Sted, og imidlertid forskydes de af Amts- repartitionens fonden. Den samme Regel maa antages at gjælde med Hensyn til Betaling for Retsvidner, idet nemlig Forordningen om Retsvidner af 9de Juli 1849 § 6 bestemmer, at dermed skal forholdes som i Henseende til Udgifterne ved Arresthuus- og Thinghuusleie. Disse Udgifter blive at reparere paa ved- kommende Jurisdictioner og henhøre ikke til Amtstueoppebørslerne. Den af den ærede Rigsdagsmand anførte Forordning af 8de Juli 1840 kommer saaledes slet ikke til Anvendelse paa disse Udgifter; de repareres paa ved- kommende Jurisdictioner, og nogen anden Regel angaaende dem habes ikke, und- tagen den nævnte Resolution af 1839, der